

ποποίησης τῆς εὐσεβείας, τῆς συζυγικῆς καὶ υἱικῆς ἀγάπης, εὐγνωμοσύνης καὶ ἐγκρατείας. Ὑπετίθετο δὲ, ὅτι ἕξ ζωὴν ἤδειαν, καὶ ἐθεωρεῖτο ὡς ἐγκλημα νὰ βλάβῃ τις τὰ πτηνὰ ταῦτα. Εἰς τινὰς δὲ χώρας ὁ Πελαργὸς ἦτο ἀντικείμενον προσκυήσεως, ὡς λ. χ. εἰς τὴν Αἴγυπτον, εἰς δὲ τὴν ἱερογλυφικὴν γλῶσσαν ἀπεικονίζει τὴν εὐσέβειαν καὶ φιλανθρωπίαν εἰς τὴν Ὀλλανδίαν, ὅπου ἐνεκα τοῦ χθαμαλοῦ τοῦ ἐδάφους τὰ ὕδατα λιμνάζουν, καὶ ἐπομένως ἡ χώρα βρίθκει ποταλίων ὑδροβίων ζωῶν, ἡ ἔλευσις τῶν Πελαργῶν χαιρετίζεται μετὰ χαρᾶς ὑπὸ τῶν κατοίκων, διότι καθαρίζουν τὸν τόπον ἀπὸ τὰ ζωῦφα ταῦτα, τὰ ὅποια ἀποθνήσκοντα καὶ σπτόμενα θὰ ἐπροξένουν πολλὰς μiasματικὰς ἀσθενείας.

Ἱστορεῖται, ὅτι εἰς χωρίον τι τῆς Νορβηγίας ἕξ πτωχῆς οἰκογένειαν συνισταμένη ἐκ δύο προσώπων, τῆς χήρας μητρὸς καὶ τοῦ μικροῦ υἱοῦ τῆς, Κορράδου. Κατ' ἔτος ζεύγος τι Πελαργῶν ἐκτίζον τὴν φωλεάν των πλησίον τῆς καλύβης τῆς πτωχῆς χήρας, ὁ δὲ Κορράδος συνειθίζε νὰ ἐπισκέπτεται αὐτὴν συχνά, ὥστε τὰ πτηνὰ ἐξοικειώθησαν μὲ αὐτὸν καὶ τὸν ἀφῆκον νὰ τὰ πλησιάζῃ καὶ νὰ τὰ χαϊδεύῃ.

Ἀφοῦ δὲ ὁ Κορράδος ἐμεγάλωσεν ὀλίγον, ἐδραπέτευσεν ἀπὸ τὴν μητέρα του καὶ ἔβηεν εἰς τινὰ λιμένα ἐσπλῆθεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ἐνὸς πλοιάρχου, ὅστις τὸν μετέφερεν εἰς τὸ πλοῖόν του ὡς μούτσον.

Ἀλλὰ μόλις ἐξέπλευσαν ἀπὸ τὸν λιμένα, ὁ δυστυχὴς Κορράδος ἤρχισε νὰ εὐρίσκη τὴν ζωὴν τοῦ ναυτοῦ πολλὰ βαρείαν, καὶ ἐπεθύμει νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν μητέρα του, ἀλλ' ἦτο ἀδύνατον καὶ νὰ τὴν πληροφορήσῃ τοῦ ἦτο. Ὡς νὰ μὴ ἤρκει δὲ ἡ σκληραγωγία, τὴν ὁποίαν ἐδοκίμαζεν εἰς τὸ πλοῖον, ἤμεραν τινὰ τὸ πλοῖόν των προσελθὴν ἀπὸ Ἀλγερίνας, ἡμερᾶς, οἱ ὅποιοι συνέλαβον ὅλον τὸ πλήρωμα καὶ τὸν καλὸν σου Κορράδον καὶ τοὺς μετέφεραν εἰς Ἀλγερίαν, ὅπου ἐπωλήθησαν ὡς ἀνδράποδα εἰς διαφόρους κυρίους.

Ὁ Κορράδος ἠγοράσθη παρὰ τινος γεωργοῦ, ὅστις τὸν μετέφερεν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας καὶ τὸν ἔβαλε νὰ καλλιερῇ τὴν γῆν. Ἐνταῦθα ὑπὸ τὸν καυστικὸν ἥλιον τῶν τροπικῶν ὁ Κορράδος ἔκλειε τὴν τύχην του καὶ χιλιᾶς μετενοεῖ διὰ τὴν πρὸς τὴν μητέρα του ἀχαριστίαν καὶ ἀνοησίαν του, ἀλλ' ἐπὶ ματαίῳ.

Ἡμέραν τινὰ, ἐνῷ εἰργάζετο εἰς τὸν ἀγρόν ὑπὸ τὰς φλογεράς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου, καὶ ἐπεθύμει τὸν θάνατον, Πελαργὸς τις τὸν ἐπλησίασε καὶ διὰ τῶν νευματίων του ἐδήλωνεν αἰσθήματα φιλίας. Ὁ Κορράδος κατ' ἀρχὰς δὲν ἐνόησε τὸ πρᾶγμα, ἐπειδὴ ὅμως πολλάκις τὸ πτηνὸν ἐπανελάβε τὸ αὐτὸ, ἐνεθυμήθη τὸν φίλον του Πελαργὸν ἐν Νορβηγίᾳ καὶ ἤρχισε νὰ σφουρίζῃ, ὅπως συνειθίζε νὰ κάμνῃ ἐκεῖ, ὅταν ἤθελε νὰ καλέσῃ τὰ πτηνὰ νὰ ἔλθουν εἰς αὐτόν.

Ὁ Πελαργὸς εἰς τὸ ἄκουσμά του πράγματι ἐπέταξε κατ' εὐθεσίαν παρὰ τοὺς πόδας του καὶ ἤρχισε νὰ τρίβῃ τὴν κεφαλὴν του εἰς τὸ σῶμα τοῦ παιδίου. Ὁ Κορράδος ἀνεγνώρισε τὸν παλαιὸν του φίλον καὶ ἕκτοτε πᾶσαν ἡμέραν συνεμερίζετο μετ' αὐτοῦ τὴν τροφὴν του.

Τελευταίον ἐπειδὴ ὁ καιρὸς τῆς ἀποδημίας τῶν πτηνῶν ἐπλησίαζεν, ὁ Κορράδος ἐσχέδιασε νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν μητέρα του περὶ τῆς ὑπάρξεως καὶ καταστάσεώς του διὰ τοῦ Πελαργοῦ, καὶ νὰ τὴν παρακαλέσῃ νὰ στείλῃ τινὰ μὲ χρήματα νὰ τὸν ἐξαγοράσῃ.

Πρὸς τοῦτο ἔγραψεν ἐπιστολὴν καὶ ἔδωκεν αὐτὴν εἰς τὸν πόδα τοῦ Πελαργοῦ, οὗτος δὲ κατὰ τὴν ὀρισμένην ἐποχὴν ἀφῆκε τὰς θερμὰς χώρας τῆς Ἀφρικῆς καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν

θερινὴν κατοικίαν του εἰς Νορβηγίαν· ἐλθὼν δὲ εἰς τὴν παλαιάν του φωλεάν ἐκάθισεν ἐξωθεν τῆς καλύβης τῆς χήρας καὶ περιέμενεν αὐτὴν αὐτὴ δὲ ἐξεληούσα καὶ ἰδοῦσα τὸ πτηνὸν μὲ χαρτίον τι κρεμάμενον ἐκ τοῦ ποδὸς τοῦ ἐκινήθη εἰς περιέργειαν καὶ πλησιάσασα τὸ ἔλυσεν καὶ ἤρχισε νὰ τὸ ἀναγινώσκῃ. Ὅποια δὲ ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς καὶ ἡ χαρὰ τῆς νὰ ἴδῃ ὅτι ἦτο ἐπιστολὴ ἀπὸ τοῦ νομιζόμενον ἀποθαμένον τέκνον τῆς! Ὁ Κορράδος περιέγραψε τὴν κατάστασίν του, τὸ μέρος ὅπου ἐδοῦλεως καὶ τὸ ποσὸν τῶν χρημάτων, μὲ τὰ ὅποια ἤδυνάτο νὰ ἐξαγορασθῇ. Ἡ πτωχὴ χήρα περιήλθε τὴν χώραν ζητοῦσα παρὰ τῶν φιλανθρώπων τὰ λύτρα· τὰ χρήματα εὐκόλως συνηθροίσθησαν, ἐστάλησαν καὶ οὕτως ὁ Κορράδος ἐξηγοράσθη καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πατρίδα καὶ τὴν μητέρα του.

Πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ συμβάντος τούτου ὁ Κορράδος ἐσκάλισεν ἐπὶ ξύλου Πελαργὸν φέροντα ἐπιστολὴν εἰς τὸν πόδα του, τὴν ὑπογραφίαν ταύτην ἔθεσεν ἄνωθεν τῆς θύρας τῆς οἰκίας του, σῶζεται δὲ μέχρι τῆς σήμερον.

ΦΥΛΑΤΤΕ ΤΗΝ ΥΠΟΣΧΕΣΙΝ ΣΟΥ.

Οὐδὲν πρᾶγμα δύναται νὰ συστήσῃ τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν ἐκτίμησιν καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην τῶν ἄλλων περισσότερο ἀπὸ τὴν τήρησιν τοῦ λόγου του, εἴτε τῆς ὑποσχέσεώς του. «Ὅστις κρατεῖ τὸν λόγον του, κρατεῖ τὴν τύχην του εἰς τὰς χεῖράς του,» λέγει παροιμία τις δημώδης καὶ εἶναι ἀληθές. Παρητηρήθη δὲ, ὅτι οἱ μεγαλείτεροι ἄνδρες τοῦ κόσμου εἶχον τὴν ἀρετὴν ταύτην.

Ἱστορεῖται περὶ τοῦ λόρδου Ναπιέρ, ὅτι ἡμέραν τινὰ εὗρε κοράσιον δεκαετὲς κλαῖον· ἐρωτήσας αὐτὸ ἔμαθεν, ὅτι αἰτία τῶν δακρύων καὶ τῆς λύπης του ἦτον ἡ θραύσις σταμνίου τινός, τὸ ὅποιον ἔφερε πρὸς τὸν πατέρα τῆς, ὅστις εἰργάζετο εἰς τινὰ ἀγρόν· διότι, «γνωρίζω, προσέθηκεν, ὅτι θὰ τιμωρηθῶ διὰ τοῦτο, ἀλλὰ σεις, κύριε, δύνασθε νὰ τὸ διορθώσητε· δὲν εἶναι ἔτσι;»

«Λυποῦμαι, κόρη μου, εἶπεν ὁ Ναπιέρ, ὅτι δὲν ἤμπορῶ νὰ τὸ διορθώσω· δύναμαι ὅμως νὰ σὲ βοηθήσω ἄλλως πως· ἤμπορῶ π. χ. νὰ σὲ δώσω ἡμῖς σελίνιον, μὲ τὸ ὅποιον ἤμπορῶς ν' ἀγοράσῃς ἐν νέον σταμνίον, καὶ οὕτω νὰ σὲ σώσω ἀπὸ τὴν τιμωρίαν, τὴν ὁποίαν φοβεῖσαι.» Ταῦτα εἰπὼν ἔδωκε τὴν χεῖρά του εἰς τὸ θυλάκιόν του, διὰ νὰ λάβῃ ἐκείθεν τὰ ὑποσχεθέντα χρήματα, ἀλλὰ δυστυχῶς εὗρεν, ὅτι εἶχε λησμονήσει τὴν σακκούλαν του εἰς τὴν οἰκίαν!

Ἡ πτωχὴ κόρη ἐνόησε τοῦτο πρὶν ὁ Ναπιέρ ἀνοῖξῃ τὸ στόμα του νὰ εἴπῃ τι· ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασεν νὰ ὁμιλήσῃ, διότι ὁ Ναπιέρ ἐξέφρασε τὴν λύπην του ὅτι δὲν ἤδυνάτο τότε νὰ τὴν βοηθήσῃ καθὼς τῆς ὑπεσχέθη, ἀλλ' ἐπρόσθεσεν, «ὅταν ἐπιστρέψῃς εἰς τὴν οἰκίαν σου, εἰπὲ εἰς τὴν μητέρα σου τὸ περιστατικόν, καὶ βεβαίωσέ την ἀπὸ μέρους μου, ὅτι αὐρίον κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν θὰ ἔλθω ἐδῶ νὰ σὲ φέρω τὸ ἡμισυ σελίνιον, καὶ ὅτι πρέπει νὰ σὲ ἀφήσῃ νὰ ἔλθῃς νὰ μὲ ἀνταμώσῃς ἐδῶ.»

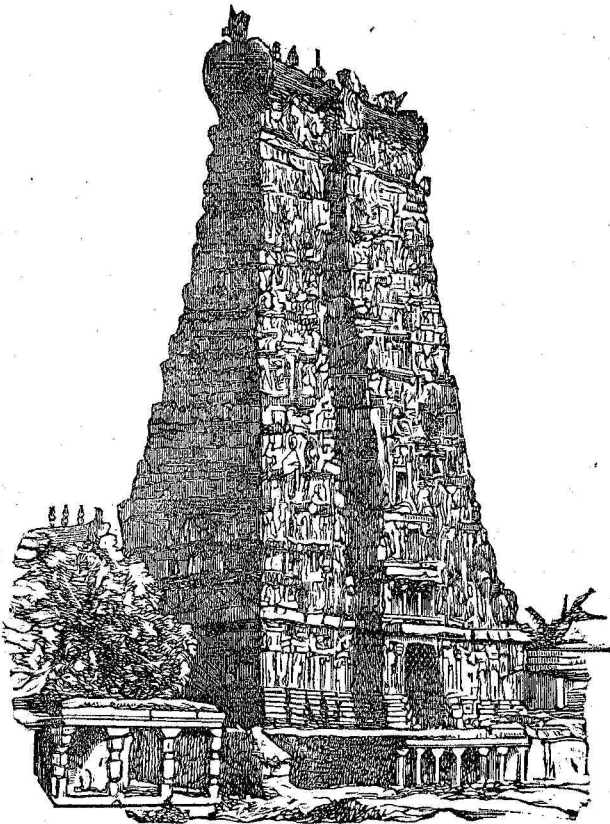
Ἡ κόρη τὸν εὐχαρίστησε καὶ ἀνεχώρησεν εἰς τὴν οἰκίαν της. Ὁ δὲ Ναπιέρ ἐλθὼν εἰς τὸν οἶκόν του εὗρε μίαν πρόσκλησιν ἀπὸ μέρους φίλου, τὸν ὁποῖον ἐπεθύμει πολὺ νὰ ἴδῃ, διὰ νὰ γευματίσῃ μετ' αὐτοῦ τὴν ἐπομένῃν ἡμέραν κατὰ τὴν ὥραν, καθ' ἣν ὑποσχέθη νὰ ἐνταμώσῃ τὴν κόρην εἰς τὸ μέρος, ὅπου τὴν ἀπῆντησεν. Εὐρὼν δὲ μετὰ βραχεῖαν σκέψιν, ὅτι ἦτον ἀδύνατον νὰ παρευρεθῇ ἐγκαίρως καὶ εἰς τὰ δύο μέρη, ἐπροτίμησε νὰ τηρήσῃ τὸν λόγον, τὸν ὁποῖον εἶχε δώσει εἰς τὴν πτωχὴν ἐκείνην, καὶ νὰ στερηθῇ τῆς εὐκαιρίας καὶ

τῆς εὐχαριστήσεως τοῦ νὰ συγγευματίσῃ μετὰ τοῦ στενοῦ ἐκείνου φίλου του· ἀκριβῶς δὲ κατὰ τὴν ὁρισθεῖσαν ὥραν μετέβη εἰς τὸ ὁρισθὲν μέρος, καὶ ἐνεχείρισεν εἰς τὴν κόρην τὰ ὅποια τῆς ὑποσχέθη λεπτὰ, πρὸς μεγίστην χαρὰν αὐτῆς καὶ ἡθικὴν εὐχαρίστησιν ἑαυτοῦ. Συμβουλεύω τοὺς μικροὺς μου ἀναγνώστας νὰ τηροῦν πάντοτε ἀπαρασάλευτως τὸν λόγον των.

— Ὅσον περισσότερον γνωρίζομεν, τόσον αὐστηρότερον θὰ κριθῶμεν, ἐὰν δὲν ζῶμεν ζωὴν σώφρονα.

— Μὴ ὑψηλοφρονῆς, ἀλλὰ φοβῆ (Ρωμ. ια'. 20.)

— Ὅσον καλλίτερα γνωρίζει τις τὸν ἑαυτὸν του, τόσον μετριοφρονέστερος εἶναι.

Ἡ πηγὴ τοῦ Παναγίου ὕδατος.

Τὸ Πανάγιον ὕδωρ.

Ἡ προκειμένη εἰκὼν παριστᾷ τὴν εἰσόδον τοῦ μεγάλου ναοῦ τοῦ Σιῶν, τοῦ παρὰ τοῖς Ἰνδοῖς Θεοῦ τῆς καταστροφῆς, καίτοι δὲ περὶ τῆς δεξαμενῆς τοῦ Σαρβατερτάν, ἥτοι «παναγίου ὕδατος.»

Τὸ ὄνομα Σαρβατερτάν σημαίνει «πανάγιον ὕδωρ,» διότι κατὰ τοὺς Βραχμάνους, ὅλοι οἱ ἱεροὶ ποταμοὶ τῆς Ἰνδίας εἰσρέουσιν εἰς αὐτὴν, διὰ νὰ καθαρίσουν τὴν ἁμαρτίαν.

Ἡ δεξαμενὴ εἶναι 200 τετραγωνικῶν μέτρων μα-

κρὰ, καὶ περὶ αὐτῆς εἶναι κτισμένος ὁ ἐν λόγῳ ναὸς τοῦ Θεοῦ τῆς Καταστροφῆς· τελεῖται δὲ κατ' ἔτος πανήγυρις ἐκεῖ, εἰς τὴν ὁποίαν χιλιάδες ἐκ πάντων τῶν μερῶν τῆς Ἰνδικῆς μεταβαίνουν, ἵνα λουσθοῦν ἐντὸς αὐτῆς καὶ οὕτως ἀποπλύνουν τὰς ἁμαρτίας των.

Κατὰ τὴν πανήγυριν ταύτην τὰ εἰδῶλα τοῦ Θεοῦ Σιῶν καὶ τῶν γυναικῶν αὐτοῦ τίθενται ἐπὶ σχεδίας ἐπὶ τούτῳ κατεσκευασμένης, μετὰ μουσικῆς καὶ πολυχρωμάτων φώτων, καὶ περιφέρονται ἀνὰ δύο περὶ τῆς δεξαμενῆς ἐν μέσῳ τοῦ ἤχου τῶν σαλπύγγων καὶ τῆς μουσικῆς καὶ τῶν ἀλαλαγμῶν τῶν προσκυνητῶν ἐπτά φοράς· Οἱ θεοσεβέστεροι τῶν προσκυνητῶν θέτουν ἐπὶ τινος σανίδος καμφοῦράν, βάλλουν πῦρ εἰς αὐτὴν καὶ τότε ἀφίνουν τὰς σανίδας νὰ πλέουν ἐπὶ τοῦ ὕδατος, διὰ δὲ τῆς ἀντανάκλασεως τοῦ κιτρίνου φωτὸς ἐπὶ τοῦ ὕδατος παράγεται ὥραϊον πανόραμα· ἡ καύσις αὐτῆς τῆς καμφοῦρας κατὰ τὴν πανήγυριν ταύτην θεωρεῖται ὡς θυσία καὶ ἔχει μεγάλην ἀξιομισθίαν εἰς τὴν ἀπόκτησιν τῆς σωτηρίας τῆς ψυχῆς!

ΤΟ ΣΤΕΡΕΩΜΑ.

Εὐφραίνου, ὦ ψυχὴ μου, τῆς κτίσεως τὰ κάλλη,
ἢ γῇ θαυμάτων πλήρης ἐνώπιόν μου θάλλει·
κ' ἂν τῆς νυκτὸς ὁ πέπλος ἐπὶ μικρὸν τὰ κρύψῃ,
πληθὺς θαυμάτων νέων γενᾶται εἰς τὰ ὕψη.

Ὁ μέγας Γαλαξίας ὡσάν πλατεῖα ζώνη
ἐκ πέρατος εἰς πέρας τοὺς οὐρανούς κυκλῶνει,
σπῆρος πυκνὸς καὶ ἀστρων φυταλιὰ μεγάλη,
ἐξ ἧς ὁ Πλάστης κόσμου διηνεκῶς ἐκβάλλει.

Ὁ οὐρανὸς, ὦ κάλλος αἰώνιον, ἀρχαῖον,
ἀείποτε νεάζον, ἀείποτε ἀκμαῖον!
ὁ τύπος τῶν δακτύλων τοῦ Πλάστου καὶ σὺ μόνον,
ἀνέπαρος τηρεῖται δι' ὧν τῶν αἰώνων.

ΚΑΡΑΣΟΥΤΣΑΣ.